

La importància de guanyar el relat del post 1-0

written by Arnau Padró | 11 d'agost de 2017

Estem a menys de 2 mesos del referèndum d'autodeterminació vinculant que durà a terme el Govern de Catalunya, aprovat per la majoria absoluta independentista del Parlament de Catalunya –més algun possible diputat dels comuns– basat en el dret internacional. A poc a poc es van coneixent els detalls de l'organització d'un referèndum que es durà a terme amb l'oposició d'Espanya.

L'u d'octubre tindrà lloc allò que havia d'haver estat el 9N, però que no fou, perquè en aquell moment el Govern català va intentar fer-lo dins la legalitat espanyola. A més, cal recordar que la marxa enrere es va justificar en el fet que dur-lo a terme de forma unilateral no era possible per la impossibilitat d'obtenir el cens o per evitar posar en perill els funcionaris involucrats.

Aquest cop el Govern català està demostrant que tots aquells arguments només eren excuses i que efectivament es pot dur a terme un referèndum d'independència vinculant amb l'Estat espanyol en contra. De forma no oficial ja s'ha confirmat que el Govern disposa del cens i que presumptament també disposaria de les urnes, la compra de les quals Espanya ha intentat evitar amb un atac judicial sense precedents per una acció que no suposa cap mena de problema quan la fa qualsevol altra comunitat autònoma espanyola. Queda pendent la presentació de la comissió d'observadors internacionals, peça clau, des del meu punt de vista, per frenar els tics predemocràtics de l'Estat espanyol. I evidentment, l'aprovació de la llei del referèndum d'autodeterminació (entrada al registre del Parlament la setmana passada), la signatura del decret de convocatòria i la implementació del procés electoral. Després de la renovació del Govern de Puigdemont,

hem d'esperar que tots els seus membres van a totes i saben a què s'atenen.

Tenint en compte el cost electoral que suposaria per al Govern no dur a terme allò a què s'ha compromès, m'agradaria centrar-me en l'endemà del referèndum. I en concret en l'endemà de la victòria del 'Sí' a la independència, que és el resultat més realista un cop es produeixi la votació, ja que els partits unionistes, en lloc de mobilitzar el seu electorat i tenir alguna opció de frenar la independència, estan fent tot el contrari i aposten pel boicot al referèndum que una àmplia majoria de la societat catalana desitja. Fins i tot una part important dels qui emetrien un vot contrari a la independència.

A partir de la mateixa nit electoral, s'iniciarà una batalla per guanyar el relat del resultat del referèndum. Això no va succeir el 9N, ja que molt abans que tingués lloc, ja tothom va assumir que no servia per a res, malauradament. Aquesta batalla, però, sí que va tenir lloc el 27S, quan, malgrat l'altíssima participació, de més del 75% i el resultat favorable a l'independentisme (1,9 milions de vots a favor de candidatures que portaven la proclamació de la independència al programa enfront d'1,6 que es definien clarament com a contràries), el relat guanyador va ser el que interessava a l'unionisme. En un referèndum binari com el de l'1-0 això suposaria un 55% de favorables i un 45% de contraris, però la lectura que es va acabar imposant fou que l'independentisme no arribava al 50%, ja que tothom va afegir els vots de les candidatures que explícitament havien demanat no ser comptades ni com a 'Sí' ni com a 'No' dins dels vots contraris a la independència. Aquest relat era contrari fins i tot a la lectura que en feia la premsa internacional, que en molts casos destacava la victòria de l'independentisme.

Aquest cop l'unionisme mirarà d'imposar el relat que no ha votat prou gent i que el referèndum és il·legal i, per tant, no té validesa. L'independentisme no pot, de cap de les

maneres, tornar a tirar-se pedres a la teulada i autoexigir-se llistons més elevats que a la resta del món. El referèndum es guanya amb un vot més del 'Sí' que del 'No'. I el fet que tingui lloc amb l'oposició frontal i absoluta de l'Estat espanyol ja de per si és una victòria de l'independentisme. Pretendre en aquestes condicions que la participació sigui molt elevada és posar-se al bàndol de l'enemic. Hem de prendre exemple de la victòria de la República (catalana i espanyola) dels anys 30 del segle passat, que, sense majoria en vots, però construint el relat que li interessava (la victòria a les principals ciutats en unes eleccions municipals) i guanyant-lo, va fer abdicar el rei i instaurar un nou model d'estat. Al final, per sobre de la victòria en vots hi ha la victòria de la convicció, de la persistència i de la implicació, aspectes en els quals l'independentisme dóna cent voltes a l'unionisme. No ens podem permetre convertir més victòries en derrotes, ha arribat l'hora de fer la independència.